

Ján Adamus

Bohatní pre Boha

Ktosi zo zástupu povedal Ježišovi: „Učiteľ, povedz môjmu bratovi, aby sa so mnou podelil o dedičstvo.“ On mu odvetil: „Človeče, kto ma ustanovil za sudcu alebo rozdeľovača medzi vami?“ A ostatným povedal: „Dajte si pozor a chráňte sa všetkej chamtivosti! Lebo aj keď má človek hojnosť všetkého, jeho život nezávisí od toho, čo má.“ A povedal im aj podobenstvo: „Istému boháčovi prinieslo pole veľkú úrodu. Premýšľal a hovoril si: „Čo budem robiť? Veď nemám kde uložiť svoju úrodu.“ Potom si povedal: „Toto urobím: Zrúcam svoje sýpky a postavím väčšie a tam uložíť všetko obilie i ostatný svoj majetok. Potom si poviem: Duša, máš veľké zásoby na mnohé roky. Odpočívaj, jedz, pi a veselo hoduj!“ Ale Boh mu povedal: „Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život a čo si si nahonobil, čie bude?“ Tak je to s tým, kto si hromadí poklady, a pred Bohom nie je bohatý.“ Lk 12, 13-21

Koľkokrát ľudia od nás žiadajú, aby sme robili medzi nimi sudcu a rozhodovali o tom, čo majú robiť, alebo ako majú riešiť svoje problémy. Všetci však vieme, aké je to ťažké, a keď sa už rozhodneme pre dajakú radu alebo súd, aká veľká zodpovednosť z toho plynie.

Ježiš nechcel robiť sudcu medzi dvomi bratmi ohľadom dedičstva. Pripomína im však, ale aj nám, jednu dôležitú zásadu ohľadom Božieho kráľovstva: Dajte si pozor a chráňte sa všetkej chamtivosti! Lebo aj keď má človek hojnosť všetkého, jeho život nezávisí od toho, čo má. Svoju náuku potom vysvetľuje na podobenstve o boháčovi, ktorý nevedel čo s úrodou, preto postavil nové, väčšie sýpky. A práve vtedy, keď bol s prácou spokojný, zasiahol Boh: Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život a čo si si nahonobil, čie bude? Tak je to s tým, kto si hromadí poklady, a pred Bohom nie je bohatý

Ježiš neodsudzuje bohatých ľudí, lebo peniaze nie sú ani dobré, ani zlé, ale sú indiferentné, ako napríklad elektrický prúd. Až používaním sa stanú dobrými alebo zlými, podľa toho, na aký cieľ sa použijú. Hlúposť boháča spočívala v tom, že so svojím bohatstvom zaobchádzal tak, akoby bol sám na svete, v predstave, že majetok vytvoril on sám a nie pracovité ruky jeho robotníkov. Bohatstvo chcel užívať iba sám, sám chcel jesť, piť, zabávať sa, a tak ho postupne premrhať. Preto ho Pán prehlasuje za hlupáka, lebo je nemožné žiť s Bohom v takom prostredí, kde vládne egoizmus a lakomstvo. Už staroveké národy sa mali na pozore pred nebezpečenstvom bohatstva.

Vieme o obyvateľoch ostrovov Baleár, že nepoužívali zlaté ani strieborné mince. Karmanovia, ktorí žili v okolí rieky Tigris, skúpili všetko zlato svojej krajiny a zakopali ho hlboko do zeme. Inkovia pohrdali zlatom a vyjadrili to tak, že z neho vyrábali iba reťaze na spútavanie zločincov. Kráľ Sparty Lykurgos v 3. storočí pred Kristom urobil vo svojej zemi opatrenia proti nebezpečenstvu bohatstva tak, že občanom rozdelil zem rovnakým dielom a stanovil hranicu, koľko môže rodina vlastniť bohatstva. Pokiaľ zachovávali tento zákon, boli silným národom a štátom, ale keď sa začali pachtiť za bohatstvom a premrhať ho, duševne zoslabli a podľahli Rimanom.

Tieto príklady z histórie neslúžia tomu, aby sme všetci boli chudobní, ale poučujú, aby nás majetok nepritiahol natoľko k sebe, aby úplne zaplnil naše srdce. Ono musí byť voľné pre Boha aj bližného. Ježišova náuka o užívaní bohatstva a pozemských dobier je jasná: Dajte si pozor a chráňte sa všetkej chamtivosti! Prijímame ju a poslúchnime varovný Kristov hlas!

V životopise pápeža Gregora Veľkého čítame, že v jeho dobe žil veľký pustovník, ktorý sa všetkého zriekol a nechal si iba mačku, ktorú často nosil v náručí a hladkal ju. Raz sa modlil a prosil Boha, aby mu ukázal miesto, ktoré má pripravené v nebi, veď sa kvôli nemu všetkého zriekol. Snívalo sa mu, že môže očakávať také isté miesto, aké má pripravené pápež Gregor. Pustovník však s Božou ponukou nebol spokojný a žaloval sa: K čomu bola moja dobrovoľná chudoba, keď v nebi mám byť vedľa toho, kto tu žije v nádhere a prepychu? Na druhú noc mal ďalší sen, v ktorom bol poučený, že nie je bohatý ten, kto má bohatstvo, ale ten, kto v srdci po ňom túži. A dostala sa mu výčitka: Ako sa opovažuješ porovnávať s pápežom, keď ty viac lípneš na svojej mačke, ako on na všetkých pokladoch a majetkoch, ktoré spravuje a rozdeľuje medzi ľuďmi?!

Hrozba vyrieknutá Ježišom proti bohatstvu pramení v obave, aby nás nič neodlákalo od nášho nebeského Otca. Bohatstvo má veľké šance spútať človeka a urobiť ho tvrdým aj voči Bohu, aj voči bližným. Tu sa nejedná iba o zlato, či peniaze, ale bohatstvom môže byť aj celkom nevinná, dovolená vec. Pouvažujme dnes ako konkrétne môžeme uskutočniť Ježišovu náuku a čoho sa musíme vo svojom živote zriecť, aby to neobsadilo celé naše srdce. Nezabudnime, že nemáme zhromažďovať pre seba, ale bohatnúť pre Boha.

Premenenie Pána

*Ó, Hospodina chváľte!
Lebo je dobre Boha oslavovať
a milý Mu je chválospev.
Hospodin Jeruzalem buduje,
stratených Izraela zbiera.*

*On uzdravuje
srdcom zarmútených
a obväzuje rany.
On stanovuje počet hviezd
a každej meno dá.
Veľký je Hospodin,
vo svojej sile nesmierny
a Jeho múdrosť konca nepozná.
Pán podopiera pokorných
a pokoruje bezbožného.*

*Spievajte vďaka Pánovi,
na citare Ho oslávte!
Jeho, čo oblakmi zahali nebesia,
dážd' pripravuje úrodný
a tráve na úbočiach dáva rásť.*

*On dáva pokrm hoviadku,
i mladým krkavcom,
čo si oň škriekajú.
Záľubu nemá v sile koňa
a ani v lýtku mužovom.
Iba v tých, čo Ho uctievali
a veria v Jeho lásku.*

Bože, buď milostivý mne hriešnému

Udalosti

(Lk 18,9-14)

Tým, čo si namýšľali, že sú spravodliví, a ostatnými pohŕdali povedal... Dvaja ľudia vstúpili do chrámu modliť sa... „Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia.“... Mýtnik stál celkom vzadu... „Bože, buď milostivý mne hriešnému.“ ... „Kto sa ponízuje, bude povýšený.“

Spravodlivosť si možno aj namýšľať. Všímanie si chýb iných vedie k zakrývaniu vlastných: to zlé, čo koná on, ja nerobím, teda nie som zlý. Znamená to stavať si podstavec pod sochu domnelého svätca z chýb iných. Myslím si, že čím viac ich nájdem, tým viac sa bude nad okolím vynímať moja svätosť. Fakticky tým ukazujem len svoju zaslepenosť. Priznať si ju však znamená zbúrať namáhavo budovaný sebaklam, I z toho máme obyčajne strach. Len Boh je dobrý a len jeho milosrdenstvo nás robí dobrými. Uznať vlastnú hriešnosť a naplniť sa Božou svätosťou sú spojené nádoby. Boh rád dáva svoju milosť, kde jej človek slobodne otvára vnútro. Stačí postaviť sa do postoja mýtnika - do svetla pravdy - a ostatné príde takmer samo. Boh vie dobre, aký som, to len ja neviem, aký je on. Nie sú opakované zlyhania a zanedbania dobrého stálym volaním po jeho pomoci, stavom odkázanosti jedine na neho? Keď už som hriešny, tak nech sa aspoň modlím ako hriešnik...!

Mons. Marián Gavenda „Jednohubky“

Porciunkulové odpustky:

Dňa 2. augusta možno vo františkánskych a vo farských kostoloch, v bazilikách a katedrálach chrámov získať úplné odpustky "Porciunkuly". Podmienky: návšteva kostola, modlitba Otče náš, Verím v Boha a tri tradičné podmienky - sv. spoveď, sv. prijímanie a modlitba na úmysel Svätého Otca.

Prvý piatok v mesiaci:

sviatosť zmierenia vysluhujem takto:
pondelok, utorok 17:00 - 18:00
štvrtok 16:30 - 18:00
piatok 16:00 - 18:00

Sobášny obrad:

V sobotu 6. augusta o 15:30 hodine vo farskom kostole vo Vištuku snúbenci Juraj Magyarics a Natália Strašitáková uzatvoria manželský zväzok. Spreádzajme ich našimi modlitbami.

Svetové dni mládeže - Krakov: Modlime sa za mladých a ich posilu pri raste vo viere.

V dnešnú nedeľu 31.7. svätou omšou o 10:00 hod. sa završia Svetové dni mládeže. Prenáša to i TV Lux.

Boh k nám hovorí i cez udalosti. Je zaujímavé, že hebrejský výraz dabar znamená súčasne slovo i udalosť. V orientálnej mentalite bolo ľuďom ďaleko zrozumiteľnejšie, že každé Božie slovo je zároveň čin, udalosť a každá udalosť je zase Božím slovom. Nemyslím tým však naše skratky, keď chlapec nabúra na bicykli a maminka mu povie, no len premýšľaj, čo ti chcel Pán Boh povedať. Tým mu maminka vo vzťahu k Bohu asi veľmi nepomôže. Ale je pravda, že každá udalosť je Božou výzvou, je pozvaním, vyučuje nás, pozýva nás do Božej blízkosti. To však neznamená, že všetko, čo sa nám stane, si Pán priamo praje. Napriek tomu platí, že je schopný každú udalosť v našom živote použiť na niečo dobré. Vie obrátiť v dobro aj otvorené zlo, náš hriech, ale na to potrebuje nás. Potrebuje našu dôveru, našu oddanosť, naše pokánie, naše pozvanie do každej situácie. Potrebuje, aby sme pred jeho tvárou prijali všetko, čo sme prežili, a aby sme to plne vložili do jeho rúk. Potom je šanca, že časom nielen porozumieme tomu, čo sa stalo a prečo sa to stalo, ale že to tiež prijmeme ako niečo, čo nás premenilo a posunulo bližšie k Bohu.

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD. „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v 18. týždni Cezročného obdobia - (C)

1.VIII. pondelok

18:00 *Za zdravie a Božiu pomoc*

2.VIII. utorok

18:00 *Za ě Matúša a Veroniku Kulifajových, syna Ladislava a rodičov*

3.VIII. streda

18:00 *Svätá omša v Štefanovej*

4.VIII. štvrtok

18:00 *Za ě Annu Uhlárovú*

5.VIII. piatok

18:00 *Za ě Štefana Biznára*

6.VIII. sobota

08:00 *Za ě zdravie a Božiu pomoc pre Marcelu*

Upratovanie kostola: 2 - 27

7.VIII. Devätnásta nedeľa Cezročného obdobia- C

08:00 *Za ě Jozefa a Annu Mičunkových a rodičov*

Lektori: Vráblová M., Setnická G.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Krchnák D., Hajičková M.

14:00 *Pobožnosť a výmena ružencových tajomstiev*

Liturgický kalendár

1.VIII. pondelok Sv. Alfonz Márie de Liguori, biskup a učiteľ Cirkvi -**Sp**

2.VIII. utorok Sv. Euzébius Vercellský, biakup -**Sp**

3.VIII. streda Sv. Lýdia, predavačka purpuru

4.VIII. štvrtok Sv. Ján Mária Vianney, kňaz - **Sp**

5.VIII. piatok Výročie posviacky hlavnej Mariánskej baziliky v Ríme - **Esp**

6.VIII. sobota Premenenie Pána - **Sviatok**

Ježiš zostáva v chráme

„Nazdávali sa, že je v sprievode. Prešli deň cesty a hľadali ho medzi príbuznými a známymi. No nenašli. Vrátili sa teda do Jeruzalema a tam ho hľadali“ (Lk 2, 44 - 45).

I. Duša moja, rozjímaj o tom, ako z vôle nebeského Otca Ježiš zostáva v chráme bez toho, aby to oznámil svojej matke a svätému Jozefovi. Preblahoslavená Panna si myslela, že jej milovaný Ježiš je pri svätom Jozefovi alebo že putuje spolu s príbuznými.

Hoci najsvätejšia Matka nepotrebovala očistenie, pretože nebola poškvnená hriechom, ale bola celá čistá a krásna ako ľalia, aj tak sa jej Ježiš na tri dni skryl. Urobil to preto, aby ho jeho matka a svätý Jozef hľadali a túžili po ňom. Urobil to, aby pocítili bolesť z jeho neprítomnosti, aby ich na istý čas pozbavil svojej telesnej prítomnosti, ktorá im prinášala nesmiernu útechu a duchovnú radosť. Urobil to, aby takto ešte väčšmi vzrástla ich láska.

Všimni si, že Ježiš sa skrýva preto, lebo chce, aby sme po ňom túžili a hľadali ho. Prečo sa teda čuduješ, keď sa ti skrýje, ak to urobil aj svojej najčistejšej matke?! Uč sa od nej, čo máš robiť, keď sa ti Ježiš skrýje, keď nevnímaš jeho prítomnosť a keď neprežívaš city nábožnosti, ktoré ti prv prinášali veľa duchovnej útechy. Ježišova zdanlivá neprítomnosť má vzbudiť v našom srdci vrúcnu túžbu po ňom a roznieť v nás lásku a dobrotu.

Napodobňuj Pannu Máriu, ktorá si neodpočinula, kým Ježiša nenašla. Nauč sa hľadať Boha a vrúcne po ňom túžiť, pretože iba v ňom nájdeš svoj poklad.

II. Všimni si, že najsvätejšia Panna sa vo svojej pokore nazdávala, že Ježiš sa od nej vzdialil pre jej nedokonalosť. Takisto aj pokorný svätý Jozef pociťoval výčitky svedomia. Obaja totiž dosiahli opravdivé sebazpoznanie, a tak si navzájom vraveli:

„Ktovie, či sme svojou vinou nezapríčinili, že sa od nás vzdialilo naše jediné milované Dobro?“ A usilovne ho hľadali, plní bolesti a zármutku.

Bohu sa veľmi páči naša pokora a má rád, keď ho hľadajú pokorné duše.

Ježišu môj, koľko rás som ťa stratila z vlastnej viny! Moje chyby, nedokonalosti a moja neschopnosť pokoriť sa ťa vyhnali z môjho srdca a potom som sa trúfalo a pyšne sťažovala, že necítim tvoju božskú prítomnosť.

Mária, ty si bola čistá a nepoškvnená, a predsa si sa vedela hlboko pokoriť. Pomôž mi dosiahnuť opravdivé sebazpoznanie a vzbud' vo mne túžbu hľadať môjho Ježiša. Daj, aby som ho hľadala celým srdcom a zo

všetkých síl, a keď ho nájdem, aby som ho zatvorila do svojho srdca, aby sa nikdy odo mňa nevzdialil pre moje hriechy. Najpokornejšia Matka, vypros mi nádhernú čnosť pokory, pretože Boh sa dáva násť iba tomu, kto má tiché a pokorné srdce. V takom človeku Boh prebýva a odpočíva.

Mária Celesta Crostarosa „Meditácie..“

Maličkosti

„Vy však máte aj všetky vlasy na hlave spočítané...“ (Lk 12,7). Keď je to tak, že sa Boh stará aj o najmenšie maličkosti, mali by sme byť my kresťania najveselší ľudia. Prečo však nie sme?

Anton Kner

„Každý deň má svoje trápenie.“ To musí byť pravda, lebo to povedal sám Pán Ježiš. A že je to naozaj pravda, to pripustí každý z vlastných skúseností.

Mne sa však zdá, akoby aj toto bolo správne: Každý deň má svoje radosti - ibaže ich prehliadame. Kameň na ceste istotne zbadáme, a keď sa oň potkneme, zlostíme sa. No sedmokrásku na kraji cesty nezbadáme.

Nad maličkosťami sa vieme rozčuľovať do nepríčetnosti: nad strateným gombíkom, vykypeným mliekom, očkom na pančuche, defektom na bicykli, pokazenými hodinkami, nefungujúcim zvončekom, popolom na koberci, nad susedovým revúcim rádiom, krikom detí pred domom, rachotením motorky zavčasu ráno, nad stúpajúcimi cenami vajec - naozaj, nič nám neujde.

Každú maličkosť zaregistrujeme, aby sme sa z plných síl mohli zlostiť, zlostiť, až sme z toho chorí.

Kto sa však teší z maličkosťí? Z piesne vtáčka pred oknom, z krásnej ruže, z úsmevu dieťaťa, z peknej piesne z rádia, z chutného jedla, z pestrého obrusu, z tichého svitu sviece, z potešujúceho slova, z krásneho západu slnka... A sú to vôbec maličkosti?

V tomto živote našim každodenným chlebom musí byť trpezlivosť. A najviac trpezlivosti musíme mať sami so sebou.

Sv. František Saleský

Nezlosti sa preto, že ružový ker má trne, ale teš sa, že ružový ker má ruže!

Arabské príslovie

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

Symfónia jari

Každé živé stvorenie má Stvoriteľom predurčené časovo-priestorové účinkovanie na zemi. Na tento pozemský svet prichádza s informáciou, v ktorej má naordinované, kde a v akom časovom intervale sa má zhostiť svojej jedinečnej roly.

Rastliny majú presne predurčený biotop a ročné obdobie kvitnutia. Slniečko - zlatoviečko dostalo od Stvoriteľa tú zázračnú moc prebúdzat' zo spánku kvetinové ratolesti v prírodných zátišliach zeme. A tak od počiatku marca do konca septembra rozkvitajú v kvetinových sieňach našej stredoeurópskej prírody podľa presne stanoveného kalendára postupne všetky kvety.

Z akejsi zimnej letargie sa začínajú pomaly prebúdzat' stromy a kríky. Počas marca už zakvitnú nenápadnými drobnými karmínovými kvietkami kríky liesky obyčajnej. Vlhký vzduch z topiaceho sa snehu v interiéri lesa nasiakne v marci nezameniteľnou omamnou vôňou sviežeho dychu z čerstvo rozpučaných bledo-ružových kvietkov lykovca jedovatého, ktorého kríky sa trasú v objatí vankúšov krištáľového snehu.

V priebehu marca sa začnú navracat' do svojich rodísk u nás prvé sťahovavé vtáky. Najviac priletov operených migrantov do našich končín však zaznamenávame počas apríla. V tomto mesiaci sa k nám navrátia aj lastovičky. Býva to obyčajne okolo Juraja (24. apríla), čo vystihuje aj ľudová pranostika: „Na Juraja lastovičiek návrat do rodného kraja.“

Dobrotivý Boh podobne naordinoval každému vtáčiemu druhu individuálny denný režim. Urobil to veru prezieravo, veď ako by to asi v lese vyzeralo, keby sa tam z nočného bdenia zobúdzali všetky operence v tú istú hodinu. Určite by tam zavládol zmätok, a tak každý vtáčí druh má predpísaný na iný ranný čas budiček a rovnako tak na sklonku dňa zasa večierku.

Celú jar by sme si mali každodenne ordinovať počúvanie včasne rannej a neskoro večernej vtácej symfónie, ktorá je pre náš ľudský organizmus nenahraditeľným zvukovým vitamínom. Účasť na jarnom vtáčom festivale by sme si jednoducho nemali dať ujsť ani jeden deň. Plnými dúškami si vychutnávajme popevok každého vtáčieho interpreta.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

„Legendárny portugalský tréner Fernando Santos: „Miesto, kde nachádzam najväčšiu radosť v rozhovore s Bohom, je Bohostánok. Pretože On je tam.“

„Odporúčam na letné počúvanie skvelú audioknihu: „Jako bychom dnes zemřít měli“ o českom farárovi Josefovi Toufarovi.“

„Na hodinách vo fare vo Veľkom Biely čítam: Všade, kam pôjdeš, prines so sebou kúsok tepla, lúč svetla a štipku radosti.“

Mons.Jozef Halko, biskup

Požehnané odchody

Pradávnou túžbou človeka je žiť pohodlne a bezpečne. Byť chránený. Byť doma. Aj orientálny človek sa usiloval ostať tam, kde to bolo pre neho výhodné. Tam si postavil stan a chcel tam ostať. Pre mnohé príčiny musel sa však neustále znovu vydať na cestu. Tábor, kde sa primerane zariadil, musel opustiť, aby sa dostal ďalej.

Vydať sa na cestu predpokladá, že človek niečo zruší. Staré sa musí zrucať. Každý odchod vyvolá najskôr strach. Lebo staré a známe sa musí vymeniť. A kým to rušíme, ešte nevieme, čo nás čaká. To neznáme vyvoláva v nás pocit strachu. V každom odchode je však prísľub niečoho nového, doteraz nebývalého. Kto nie je neustále na odchode, toho život ustrnie. Čo sa nemení pozitívne, môže sa stať starým a dusným.

Každá hlboká náboženská skúsenosť nás zväzda k tomu, aby sme sa „zariadili“ akoby navždy. Niečoho sa musíme pevne držať! Boha však v našom pozemskom putovaní nemôžeme vlastniť úplne. On je v podstate Bohom exodu - odchodu. Všimnime si učeníkov na hore Tábor. Najradšej by navždy ostali v tejto šťastnej chvíli, ale musia sa znovu vydať na cestu do údolia. Alebo sprítomnime si chvíľu, keď k Mojžišovi hovorí Boh: „Čo voláš ku mne? Povedz Izraelitom, nech sa vydajú na cestu“ (porov. Ex 14, 15). Izraeliti majú strach pred odchodom. V Egypte sa cítia síce utláčaní a neslobodní, ale svoju situáciu riešia aspoň tak, že sa utešujú plnými hrncami. Chcú sa vysťahovať, ale súčasne majú strach pred odchodom.

Túto skúsenosť zažívame vždy znovu. Nie sme spokojní s tým, čo práve žijeme. Súčasne však márne strach vydať sa na cestu k Bohu a k jeho hodnotám. To známe chceme zrušiť, ale pociťujeme malú odvahu k vnútornej i vonkajšej premene.

Dnes je to zvlášť ťažké. Základná mentalita našej doby nepodporuje osobnú premenu k pozitívnemu a nežičí jej. Dnešný človek je naklonený k rezignácii, sebalútosti, depresii a precitlivenosti. Radšej ľutuje seba, vyhovára sa, že je všetko ťažké a že sa nedá nič robiť. Ukazuje sa, že potrebujeme ako Izraeliti odvahu k odchodu, Božiu priazeň, ktorá drží svoju palicu nad Červeným morom nášho strachu.

Práve dnes, viac ako inokedy, potrebujeme na svojej ceste Božie svetlo. Ono nám dáva nádej, ono nás nabáda vydať sa k novým brehom, dodáva nám odvahu k odchodu, pomáha nájsť nové možnosti, nové vzťahy, nové priestory zmien v politike a hospodárstve.

Je čas odchodov i návratov z prázdnin a dovolení. Kiež sa stanú príležitosťou k duchovnej premene nášho života!

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku